

Daar zat oom Albert nu alleen in een gemoedsstemming die moeilijk te beschrijven valt. Wat moest hij *nu* met zich zelf aanvangen? Hij was verschrikkelijk ontstemd en poogde zich op te dringen, dat zuster Louise, met haar domme vergeetachtigheid van alles de schuld was, maar daar binnen in zijn hart sprak ook nog een andere stem, al wilde hij daar nog niet naar luisteren.

De stad Brussel bood hem niets nieuws meer aan om te genieten en alleen het bijzijn van Albertine, met haar guitige opmerkingen en plagerijen, zou hem het verblijf daar evenals overal, tot een genoegen hebben kunnen maken. Maar na hetgeen ze hem had toegevoegd, kon hij moeilijk naar het hôtél terugkeeren en zoo besloot hij, in de hoop haar later tot de overtuiging te brengen, hoezeer ze hem miskend had, voorloopig maar vast naar huis terug

Zij gingen samen een restaurant binnen (blz. 352).

te gaan. Toen hij weer op zijn stille kamer zat, op de Hooigracht, en al den tijd had over alles nog eens rijpelijk na te denken, begon zijn zelfvertrouwen sterk te verminderen. Ondanks zijn zoogenaamde menschenkennis en oudvrijerachtige zelfgenoegzaamheid verborg hij in zijn borst een zonnig plekje, waarin Albertine woonde, — zijn petekind, waaraan hij zich gehecht had met al de genegenheid waartoe zijn hart nog vatbaar was. En nu klonk en klopte het daarbinnen zoo onrustig bij de herinnering aan haar booze woorden, dat het hem des nachts uit den slaap wakker hield en hem den volgenden dag, ondanks weer en wind, naar buiten dreef, naar het station en vervolgens in den stoomtram naar Sassenheim.

Had hij door zijn bemoeialligheid werkelijk den boel in de war gestuurd